

Робім эксперымент: на Раство прыбіраем усё непатрэбнае. Здзіраем шпалеры, дакопваемся да сэнсу. Шукаем пачаткі, намацваем сутнасць. Будзе нязручна, а магчыма, нават балюча. Пачнём з бліскавак

Прыхаваем ялінку, шарыкі, вяночак ды шкарпэткі на каміне. Няма сенца, ясляў. З вокнаў здымем гірлянды. Робім самы звычайны дом: чысты, праветраны, цёплы. Засцілаем стол, запальваем свечку.

Няма тэлевізара, няма інтэрнэта. На паліцы некалькі кніг. Сярод іх – Біблія. Суседзі не запускаюць салюты. Цішыня. Сядаем.†

Прыбіраем самаўпэўненасць

Гэта ж трэба зараз пазбавіцца працы! Акурат перад святамі. Па вушы ў пазыхах, крэдытах. У машыне ізноў сапсаваўся генератар. Ад апошняга заробку засталася зусім трохі. Павінна хапіць на святы, а далей – невядома...

Яшчэ невядома, што з аналізамі. Доктар нешта круціў носам, казаў пераздаць тое і гэта...

Усё неяк без сэнсу. Адчуваецца стомленасць. Ніякай падтрымкі. Жонка не разумее. Дзецям усё гулі. Сярод сяброў і знаёмых выглядаеш нейкім лузерам: ні на што не ўплываеш, вечна пакрыўджаны.

І вось ты за сталом. Навокал ніякіх бліскавак. Унутры таксама. Не да Сэнсу, не да Уцелаўлення. Ніякіх калядак, аплаткаў, жаданняў... Не да іх.

Споведзь

Бурыцца вонкавая ідылія. Ты, насамрэч, не самаадданы, не ахвярны, не сяброўскі, не закаханы, не культурны. Адкрыйся праўдзе! Шчыра, без самападману. Часам хітры, сквапны, зайздросны, злосны. Пакінь свой знешні вобраз, выкрый сябе сапраўднага! Вочы хаваюцца самі. Нязручна, нягегла. Гэта сапраўды балюча. Навошта ўвогуле гэты эксперымент, тым больш на святы?

Сядайма за стол Уцелаўлення. Як ёсць. Без страў, свабоднага месца, сенца і абруса. Сядайма хутчэй, і скончым з гэтым.

Сышоў з неба

Навошта ўсё гэта Богу? Гэтая няпростасць, забытанасць, бясконцая грэшнасць? Цэзар, сотнікі, фарысеі, садукееі... Інваліды, каментатары, праўладныя, непраўладныя... Глядзіш на ўсё – і не да спецэфектаў і бліскавак. Навошта, Бог, Табе гэта?!

Ты ўсё роўна сядзеш за стол з маёй свечкай. А я паводжу сябе, як нэндза. Ты глядзіш, маўчыш, усміхаешся. Так трэба. Прамаўляеш да мяне: “Досыць абдзіраць Раство”. І мы павесілі з Табой гірлянду.

Зрабілі паесці...

Эксперымент па пошуку Сэнсу Уцелаўлення скончаны. Ты быў, Ты сышоў. Усё для мяне. Я не адзін. Паўсюль і заўсёды. Вось і Сэнс Уцелаўлення!